

en Række Indskrifter, særlig fra Sydindien. Disse er ganske vist gennemgaaende meget yngre, ja for at karakterisere det »gamle« Indien anvender Forfatteren Indskrifter fra 18. Aarh. og hans Bemærkning »the comparative chronological modernity of the southern evidence is indeed more than compensated by its quantity and the variety of its details« er maaske en lovlig let Maade at redde sig ud af den kronologiske Uoverensstemmelse paa. Ikke desto mindre synes Billedet i det Hele at svare til Virkeligheden, og det er unægtelig en meget betydningsfuld Faktor i det indiske Samfund, Forf. skildrer. Paa lokale Organisationer hvilede baade det økonomiske og sociale Liv i de Landsbyer, Distrikter, Stæder osv., hvor det menige Folk virkede, uden at de politiske Omskiftelser, Fremmedherredømme og Paladsrevolutioner greb synderligt ind i Dagliglivet. Kongerne nødtes til at anerkende de Love, der gjaldt i Lav og andre Sammenslutninger; disse maatte til Gengæld respektere Statsmagten paa dens Omraade, sørge for, at Skatterne indgik, ikke bære Vaaben, undtagen hvis paagældende Landsby blev angrebet af Røvere, ikke foretage sig Ting, der stred mod Moral og Religion (Hasardspil og Prostitution f. Eks.) osv. Foruden Organisation af Handel og Industri tog de lokale Raad sig af mange Ting, der befordrede Almenvellet: anlagde Rasthuse, Hospitaler, Vandværker, Kolonier, hvor Videnskabsmænd kunde leve uden at distraheres af Omgivelserne og uden økonomiske Bekymringer o. m. a.; ja i vanskelige Tider med Hungersnød traadte disse Sogneforsamlinger op og bespiste Fattige og andre, naar Centralregeringen ikke formaaede at raade Bod paa Manglerne. Et Udtryk for den Betydning, man tillagde disse Sammenslutninger, har vi i Buddhas Ord, naar han som en af Betingelserne for en Stats Trivsel nævner den, at Statens »Forsamlinger« finder hyppigt Sted og besøges flittigt (f. Eks. Digha Nikaya XVI, 1, 4). — Om saadanne Forsamlings (Lavs, Raads) Organisation og Funktioner berettes der udførligt i denne fortræffelige Bog, hvis videnskabelige Redelighed ikke angribes af, at Forf. med sin Skildring forbinder en politisk Tendens, idet han mener, at disse Selvstyreorganer vil kunne faa Betydning for Fremtiden.

Poul Tuxen.

G. Banerjee: *India as known to the Ancient World*. Oxford 1921.

Efter Titlen kunde man have ventet at finde en Skildring af Oldtidens Kendskab til Indien; i Virkeligheden behandler Forf. i en Række Kapitler Indiens Handels- og Kulturforbindelse med Vestasien, Ægypten, Grækenland og Rom, Centralasien, China,

Bagindien, Indonesien, Java, Sumatra, Bali og Borneo. Indien har jo spillet samme Rolle for den største Del af Asien, som Grækenland har spillet for Europa: været den rige Kilde, hvorfra Religion, Filosofi, Videnskab og til Dels Kunst er strømmet som brede Floder udover nære og fjerne Lande. Over disse Forbindelser giver Forf. af foreliggende Pjese en god og letlæselig Oversigt uden at bringe noget væsentlig Nyt, saa hans Kopernikus-Citat i Fortalen: »when I acknowledge that I shall treat of things in a very different manner from that adopted by my predecessors, etc.« egentlig ikke var paakrævet. Men forøvrigt er det Omraade, Forf. behandler, saa vidtstrakt og for store Deles Vedkommende saa lidet udforsket, at en nogenlunde paalidelig og definitiv Fremstilling af disse Kulturberøringer sikkert ligger langt ude i Fremtiden. Særlig Bagindiens Jungler er saa fulde af Ruiner, der vidner om den indiske Indflydelse, at der til Trods for det store Arbejde, som bl. a. vor Landsmand Major E. Seidenfaden i Siam har udrettet, endnu er langt igen, før denne Indflydelses Historie kan skrives.

Poul Tuxen.

Efter den Storm, som for tretten Aar siden stod om Sir Sidney Lee's Kong Edward-Artikel i Supplementsbindet til »Dictionary of National Biography«, er der noget velgørende ved, at Kong Georg nu har opfordret samme Forfatter til at skrive et større Værk om sin Forgænger og Fader — *King Edward VII. A Biography* (Macmillan & Co. London). Den ofte ganske taabelige Kritik, der blev rejst mod Sir Sidneys første Fremstilling, maa vel herefter definitivt forstumme.

Endskønt Forfatteren ved Udarbejdelsen af Værket har haft Adgang baade til Kongefamiliens private Papirer og diplomatisk Korrespondance af forskellig Slags, indeholder det udkomne første Bind, der gaar til Dronning Victorias Død, meget lidt nyt udover, hvad den ovennævnte epokegørende Artikel i det engelske biografisk Leksikon i sin Tid gav. Naar det alligevel er svulmet op til godt 800 Sider, saa finder det dels sin Forklaring i, at Sidney Lee har bestræbt sig for at faa alle de Gøremaal omtalt, som Prinsen af Wales har været med ved, hvad der i og for sig er rimeligt i en Biografi af denne Art, men det skyldes ogsaa, at han har villet give Personskildringen en historisk Ramme, der imidlertid mest bestaar i tørre Fakta og for de ikke-engelske Begivenheders Vedkommende rummer til Tider næsten groteske Misforstaaelser.

Hvad man kunde have ventet i 1925 i Modsætning til 1912, var mere udtømmende Oplysninger om udenrigske Forhold, men